

The Indian Runners: «La indústria de la música és molt poc transparent»

Parlem amb dos membres de l'associació cultural i discogràfica, que enguany celebra 10 anys de recorregut

Membres de l'associació The Indian Runners

El segell de música independent The Indian Runners celebra enguany 10 anys des de la seva concepció. Com a braç de l'associació cultural homònima, ells mateixos se n'orgulleixen de promoure "l'activisme musical, l'autogestió i la igualtat de gènere". Per celebrar aquesta dècada de feina, i entre diverses activitats, el 9 de juliol faran a Arbúcies el festival Deficitari, amb xerrades i ponències i diversos concerts dels grups que formen part de l'associació: **Polseguera**, **Estruç**, **Súper Gigant**, **Remei de Ca la Fresca**, **vàlius** i **La Ludwig Band**, entre altres. Per saber més sobre aquests 10 anys i del funcionament del projecte, hem parlat amb els membres de l'associació Gerard Segura (**vàlius**) i Arnau Seguí.

Enguany The Indian Runners celebra una dècada de recorregut. Com neix fa 10 anys?

Gerard Segura: El 2012, The Indian Runners va néixer com a un projecte empresarial petit, de Rubén Wagensberg [ara secretari de la mesa del Parlament] i Oleguer Congost. Ells eren DJs i tenien un amic comú que tenia un grup, i van muntar un segell discogràfic amb la idea de publicar-li el disc. Al principi, estaven en un local a Gràcia, amb els il·lustradors Conrad Roset, Guim Tió, Amaia Arrazola... Aleshores, van fitxar a **vàlius**, **La Sentina** i **Súper Gigant** i vam anar sumant.

I com ha evolucionat aquell primer projecte?

G.S: Allò va ser una miqueta ruïnós: treure un CD el 2012 ja era bastant agosarat i temerari. L'Oleguer ho va deixar i uns quants que teníem grups vam fer una mica d'interinatge. Aleshores va entrar l'Uri Barba, que és qui en porta l'economia. Uns anys més tard, el 2016, ens vam constituir com a associació. L'any següent vam fer una crida de voluntariat i va ser quan va entrar l'Arnau Seguí, que no tenia un grup com la resta i va començar a fer molta feina de forma desinteressada i altruista. La idea d'Indian és que tots treballem per a tots, però tots tenim grups i en sortim beneficiats. I l'Arnau es va erigir com una mena de treballador. El 2018 va entrar **Tarta Relena**, i alguns grups van començar a tocar més, vam poder treure un sou, i des del 2019 l'Arnau ja és assalariat.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0YglzL1VMfs>

Aleshores, Arnau, ets l'únic treballador no voluntari de l'associació?

Arnau Seguí: Fins ara sí, però recentment s'ha incorporat el Xavi, que ens està ajudant amb la part de discogràfica.

Tornem al 2016. Per què decidíu constituir-vos com a associació?

G.S: Per una combinació de necessitat i ideologia. Teníem clara la idea del *Do It Yourself* (Fes-ho tu mateix) i d'entendre la música i la seva comunicació com una cosa que va més enllà de què dius o fas sobre l'escenari: com t'organitzes, publiques discos i amb qui treballes. Això ho teníem clar, i vam veure en l'associació un tipus d'estructura que ens ho permetia. Aleshores, era una horitzó no professionalitzat i ara tenim un problema, que és alhora una oportunitat o un repte, i és com encaixar les diferents velocitats de les bandes: en tenim de molt rigoroses no professionalitzades, d'altres que sí... Nosaltres tenim una ideologia i una manera de treballar, però hem de veure com casa tot això amb el mercat actual.

Com valoreu de moment la decisió de ser una associació? Perquè també pot ser problemàtic, per exemple, en el sentit que no us permet demanar subvencions com les que ofereix l'ICEC per a les discogràfiques.

A.S: Sí: ens plantegem fer una S.L. per poder demanar aquesta subvenció i moltes més [RIU]. Però la forma de treballar és la que decideixes, més enllà de la forma jurídica. Podríem muntar una S.L. i seguir funcionant com ho fem.

UNA MANERA DE FER DIFERENT

I ben bé, quina és la vostra forma de treballar, com us organitzeu? Sou discogràfica, però també feu de booking i management de diversos grups.

A.S: Hi ha una coordinadora, que està formada per la junta directiva, que és qui passa el filtre de les decisions importants que s'han de prendre al dia a dia. És el lloc de debat constant. També tenim una assemblea on tots els grups intervenen, que es reuneix cada dos mesos. És una trobada on cadascú pot dir la seva i veure què opinen els altres grups. Això es fa des de sempre, a èpoques amb més regularitat i a èpoques, amb menys. Al principi de la pandèmia, per exemple, en vam fer moltes, però després ja en vam fer menys [RIU]. I a part, funcionem bastant per comissions.

Comissions que formen els grups?

A.S: Sí. En tenim diverses: d'economia, de premsa, de llançaments, xarxes, booking, etc. Hem vist els punts que volem afrontar, o que ens semblen importants, i els hem dividit en comissions, que estan formades pels grups de l'associació, cadascú a la que consideri, però han d'estar en alguna. Per ser soci hi ha uns requisits: venir a totes les reunions de l'assemblea i que com a mínim un membre de cada banda formi part activa d'una comissió.

Quants socis sou ara a l'associació?

G.S: 15 bandes, o sigui 40 o 50 socis. Cada banda ha de ser autosuficient i ha d'intentar no generar feina. El que persegueix l'associació és que aquesta horitzontalitat també sigui una mena d'autosuficiència: no ets el client d'una discogràfica.

I com us funciona?

G.S: La veritat és que l'Arnau anava atenent totes les demandes de tothom, que són totalment diferents: un full de ruta de **Tarta Relena**, que toca a Holanda, i un llançament de **Polseguera**, o de **Gebre** o de **Rombo**. Era una bogeria. Per això ara hem incorporat una segona persona, i les comissions, que és una cosa que havíem fet al principi i ara hem recuperat per intentar alleugerir la feina de l'Arnau. Ara estem en aquest moment d'impàs de veure com una associació amb bandes no professionalitzades pot atendre també a bandes professionalitzades. La gràcia és que ara tots ens impliquem i ens vigilem els uns als altres. Com una mena d'auditoria interna constant. D'aquí a un any o dos haurem de valorar com ha funcionat.

A.S: Això només funciona amb ganes i energia. Podem posar totes aquestes pautes, però si la gent no està engrescada, no farà res. Sobretot tenint en compte que és feina més o menys altruista... Al final, és molt fàcil per a cada grup treballar per a ell mateix; el repte és aconseguir que es puguin abraçar entre ells o amb altres coses de l'associació.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=loVW9oJJTUY>

Com s'aconsegueix aquesta col·laboració o solidaritat entre grups que ara estan tenint més tirada i grups més emergents?

G.S: Les comissions van funcionant, algunes millors que altres. Els grups sovint ja tenen prou feina per saber què han de fer i què han de portar als concerts.. [RIU]. Van molt de bòlit. El que poden fer altres membres de l'associació són coses més de la discogràfica: xarxes, notes de premsa, correccions, etc. I una mica també atendre el que ens pugui demanar l'Arnau. Realment és molta feina, però és el que té l'associacionisme i el voluntariat. És complicat.

Quin creieu que és el rol que pren una associació i discogràfica com The Indian Runners en la indústria musical catalana actual, on aquesta manera de funcionar és més aviat una raresa?

A.S: Si et vols dedicar a això, és molt difícil no entrar en dinàmiques que no sempre són les que un voldria... Suposo que l'associació està aquí per recordar les maneres en què volem funcionar. Per no vendre's. Però és molt difícil. Què va primer: 'vendre's', veure com funciona, i després decidir, o anar sempre amb la negativa, i arriscar-se a que no funcioni el projecte? Sigui com sigui, tampoc estem aquí amb cap pretensió de canviar res, sinó simplement per fer les coses com nosaltres volem fer-les. No pretenem que ara tot siguin associacions culturals; evidentment seria millor, però no és el nostre objectiu.

G.S: Sense pretendre-ho, hi ha alguns programadors que ja perceben que no som una agència ordinària, ho valoren o ho tenen en compte. No és que ens contractin més per això, però ja es veu que no formem part de la roda dels promotors que t'envien a no sé quin grup, i s'emporten un pico per programar-los. Nosaltres no podem competir contra això i no ho canviarem. El que sí que podem, o almenys volem fer, és que aquest camí, que també segueix gent com Say It Loud, es faci més fort.

Per què és important?

G.S: Perquè no podem tenir esclètxes: l'alternativa és molt més llaunera. Estem fent una cosa que va molt a la contra del mercat, i és complicat. Però alhora, quan funciona i veus que les bandes tiren milles, que es mouen coses i que, ara mateix, tenim dos grups que es poden dedicar realment a la música i ajudar als petits a fer-se grans... És molt satisfactori i ratifica que és cap a on hem d'anar. I en aquest sentit, crec que el nostre discurs és coherent -tot i que plagat de contradiccions també-; no com aquestes bandes amb lletres polítiques o compromeses però que en el fons s'articulen internament d'una forma totalment clàssica i mercantilista...

Com definiríeu, aleshores, el discurs o l'eix de valors de The Indian Runners?

A.S: Ser propers amb el públic és una mica la clau, o el que busquem. El fet de poder controlar nosaltres mateixos tot el procés: som nosaltres mateixos qui portem els discos a les botigues, qui estem posats en les entrades o en la promoció... Això t'ajuda a estar una mica més a prop del públic.

G.S: Sí. La idea també és promoure i treballar l'autogestió de les bandes i que serveixi per tenir

unes jerarquies horitzontals i totalment coherents, sense patrocinis salvatges, relacions mercantilistes, etc. Aquest discurs és molt guai però sovint acaba en autoexplotació. És un discurs molt car si no el fas bé o no blindes molts bé els drets. Això és el que estem treballant ara. També, a més de l'autogestió, intentem promoure el feminisme i fitxar bandes que incorporin membres dones, a més de la llengua.

A.S: Sí, perquè el català és l'únic vertebrador de The Indian Runners.

L'ÈXIT DE FER LES COSES A LA TEVA

Paral·lelament, també feu concursos i tallers.

A.S: Sí, a part del que és el *negoci*, que ho sosté tot, podem fer iniciatives com un taller de gènere per reflexionar al voltant del paper de les dones als escenaris, o muntar el concurs Erra Forta per buscar grups novells formats per dones. Això és el que mola. I ara farem el Festival Deficitari, també. És un festival que ja van muntar el Gerard i l'Oriol fa temps, i ara aprofitant els 10 anys ho tornarem a fer amb bandes d'Indians a Arbúcies. Té un discurs similar al Pop Arb, perquè és el mateix escenari, emparats per la bonica vila d'Arbúcies.

[Ver esta publicación en Instagram](#)

Una publicació compartida de The Indian Runners (@theindianrunners)

El recupereu en el marc dels 10 anys, però la idea és que el festival es pugui mantenir?

G.S: A veure com va... Nando Cruz, a *Altres escenaris possibles*, explica que sovint són quatre o cinc col·legues que decideixen fer una cosa i acaben sacsejant el panorama. I jo crec que The Indian Runners, amb molta modèstia, pot ajudar a sacsejar les coses també. Volem participar en aquesta idea, animar a fer música i ajudar a que s'estengui.

I ho esteu aconseguint...

G.S: Sí! Hi ha funcionaments interns que encara hem de regular, però és important que això passi. Hi ha bandes que tenen clar que volen girar pel món i busquen maneres per fer-ho, i està molt bé, però també es pot aconseguir amb un camí més horitzontal, com fan **La Ludwig** i **Tarta**. És aquest camí, creiem, el que s'ha d'enfortir, perquè és més respectuós amb el teixit de les bandes: no hi ha una persona capitalitzant-ho tot. És més plural, més ric. I també és més respectuós pel mateix grup, perquè té més poder de decisió, fa una carrera més artística i no tant de producte.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=7m8zPLHq5cU>

I acaben participant també activament de tot el que és la comunicació de la seva música.

A.S: Sí, i també saben tot el que passa i què implica tocar a certs llocs i perquè es treu la música de certa manera i no d'una altra... Això és clau. És molt més pesat per als músics, perquè són tràmits més feixucs, però ajuda molt a l'hora de prendre altres decisions.

És tota una manera diferent de funcionar.

G.S: Sí, i els models es repliquen. Crec que The Indian Runners ha aportat la possibilitat de crear una estructura musical professional que no és tan habitual. Per exemple, en el món del teatre, no passat tant, però en el món de la música ens han acostumat molt a un funcionament totalment vertical, i molt de comissionista. I fer desaparèixer la figura del comissionista crec que és un avenç per a la transparència. A nosaltres no ens importa parlar de números i caixets, però de la resta de grups, ningú en sap els caixets.. Com si fóssim uns gàngsters! La indústria de la música és molt poc transparent. I crec que The Indian Runners aporta just el contrari; amb totes les contradiccions i tots els límits que també tenim...

Aquest model, doncs, neix del desencant amb com funcionava la indústria?

G.S: Com dèiem abans, és més aviat una rèplica del model anglosaxó del *Do It Yourself*. Ara, arrel de conèixer aquests móns en primera persona, sobretot a través de **Tarta** i **La Ludwig**, és quan hem vist aquestes diferències i contradiccions més clares. Al principi, el projecte va néixer per fer-nos nosaltres els cassetes, els fanzines, etc., de no voler cap indústria -encara que la indústria tampoc ens vulgués! [RIU]-.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=6klTcVrqz5M>

I com heu viscut el creixement de grups com Tarta Relena o La Ludwig Band?

A.S: És fruit de la feina i d'haver fet les coses amb sentit, no ho visc com un petar-ho de cop. És posar-hi hores. Però evidentment, hi ha un punt de sort i ha sigut molt inesperat, i mola molt: ens ha canviat el paradigma.

G.S: En quatre anys han passat moltes coses, i això que hi ha hagut una pandèmia entremig. Les dues bandes han fet molt bona feina, però aquest èxit -tant d'elles com d'Indian- és molt bona part gràcies a l'Arnau, que ha tirat molt del carro. Ara potser ens cal reordenar i donar més eines perquè es pugui sostenir aquesta feina, i fins i tot perquè en pugui venir més.

A.S: N'estic molt content, però he de fer l'esforç d'entendre-ho en el moment, perquè sempre penses més enllà. Ara estem muntant una gira a Estats Units per **Tarta**, i fa un temps no sabíem si tindríem concerts pel mes següent... I ara he de dir que no a alguns concerts que ens ofereixen! Sigui com sigui, a mi el que m'agrada és que The Indian té una mena d'imatge associada, i tots els nostres grups acaben en un mateix sac, i crec que aquest era l'objectiu que jo tenia en ment. Ara passa això que comentàvem, no tenim clar com fer sostingut el creixement. Però Indians és música en català, feta i gestionada per ells mateixos, i això es percep. I que puguis associar un grup com **Estruç** amb **Vàlius** o **Tarta Relena** és molt guai. I a més, són grups de diferents generacions, i mola veure com, tot i així, entenen la música igual. Hi ha diferents opinions, és clar, però hi ha més o menys una idea comuna de fons.

Fins a quin punt ara podeu assumir a The Indian Runners nous grups com Tarta Relena o La Ludwig Band?

A.S: No es pot. I hi ha moltes bandes a qui els hem hagut de dir que no... I estan superbé, i saps que els anirà molt bé la seva carrera, però no podem.

G.S: La cosa és que l'Arnau fa una feina molt *old school* d'acompanyament. I això és molta feina, molt de temps i molta dedicació: intenta anar a quasi tots els bolos, etc.

A.S: Jo entenc així la meua feina: sent una mica part del grup, també. Per això m'és difícil deixar coses, però no arribo a tot.

G.S: Aquesta és la idea d'Indians: cada grup és sobirà, però està acompanyat d'una forma o altra. I l'Arnau s'involucra d'una forma tal que és com si formés part de 15 grups! I ara estem en un moment molt bo, intentem consolidar-lo i que tothom estigui content, que tothom sumi... i és complicat: és com una família de 50 persones.

Com intervé l'ego artístic amb tot això? Imagino que deu haver-hi bandes que no es deuen sentir gaire còmodes amb què els diguis que no les pots acompanyar tant com ho fas amb La Ludwig o Tarta...

A.S: No signem cap contracte, i si la gent no està a gust, se'n va. I si el projecte va bé, però com a Indians no ho podem assumir, doncs mira... Mala sort per a nosaltres, però t'anirà bé, i haver-ne format part ja estarà bé. Evidentment, sempre vols abraçar-ho tot i estar-hi, però hi haurà un moment en què no podrem... A mi m'agradaria que a nivell discogràfic poguéssim ser una plataforma d'acompanyament. De primeres és molt difícil, perquè hi ha molts grups i no hi ha tants segells, ni mànagers, ni informació disponible.

G.S: Una cosa que no estem fent, i hauríem, és escriure el que fem, perquè penso que el registre d'aquesta acció és important: fins i tot el *fracàs* aquest inicial d'Indians, en què no va acabar de funcionar... Registrar-ho va de la mà de després poder replicar-ho, o que altra gent pugui fer-ho. En el món de l'edició de literatura, hi ha moltes petites editorials que funcionen així, en el món del teatre també, i en el de la música hi ha discogràfiques petites, és clar, però és que no en queden gaires ja: van morint totes. I les que hi ha són les que creen els grups, com **Cala Vento**, que ha muntat Montgrí. Ara el que fa la penya és editar-se el seu propi disc, i és una pena que aquestes estructures intermitges, entre que t'ho tregui Sony i l'autoedició, que vindríem a ser nosaltres, desapareguin... per això val la pena documentar com ho fem, d'on treiem la pasta, quins problemes tenim, etc.

En aquest moment tan bo deu ser també més difícil no sentir-te temptat per altres models més convencionals i, per tant, potser més 'fàcils'.

A.S: Sí, ara estem fent coses que potser d'aquí a dos o tres anys no entendrem perquè vam fer:

caure en certes dinàmiques, i, per exemple, formar part d'una programació amb condicions amb què no estem còmodes. Jo si pogués muntaria sempre els nostres *shows* sense cap intermediari i seria molt més fàcil, però a vegades per accedir al públic, has de passar per aquí. O, per exemple, ara ens plantegem si ens cal tenir algú extern perquè ens faci la distribució dels discos.

MIRANT ENDAVANT

Com valoreu aquests 10 anys i haver arribat fins aquí?

A.S: Diem 10 anys perquè el segell va néixer aleshores, però el que era al principi i el que és ara és molt diferent. El fet que hi hagi els mateixos grups al principi i ara és el que fa de nexa, i això és molt guai. A mi em flipa que **La Sentina**, **vàlius**, **Rombo**, etc., segueixin aquí. També perquè han sigut qui ha refundat el segell. Són 10 anys, i en aquest sentit no semblen tants. M'agrada arribar als 10 anys, veient que això pot continuar. Ara tenim més força que mai, i també més dilemes [RIU], però perquè hi ha més activitat. Això és brutal. El 2016 no pensàvem que editaríem 10 discos per any i tindríem el ressò que tenim ara, ni que la gent començaria a estar pendent de què fem.

G.S: A mi m'agradaria molt saber com anirà, i saber què passarà d'aquí a 5 anys. Tinc moltes ganes de saber que si no hi soc, no passarà res; en el sentit que soc d'una generació que ja comença a tenir una edat, i vaig arrossegant-me una miqueta més, i veig aquests grups nous, que realment han aconseguit una cosa impensable, que és poder-s'hi dedicar, i tinc molta curiositat per veure com anirà això i si serem capaços de tirar-ho endavant. I sobretot em fa il·lusió veure que es va replicant el model i que hi ha relleu. El creixement em preocupa, però crec que tenim clar que ho volem fer amb uns drets i unes garanties, tenint cura uns dels altres, i vigilant que l'èxit d'un també repercuteixi ens els altres, etc. Aquest tipus de dilemes o debats continuen molts vius a l'associació i em sembla símptoma de molt bona salut.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=qlc09A-VifY>

I com imagineu que serà d'aquí a 5 anys, o com us agradaria que fos?

G.S: M'agradaria molt intentar tenir un sistema intern prou estructurat per poder assumir més mans sense que suposi el final de l'Arnau... M'imagino The Indian Runners amb algunes bandes més, joves, amb major o menor repercussió, i amb dos treballadors.

A.S: Si tot va bé, tal com ho estem plantejant ara, molarà, perquè podrem posar una mica la base i assumir més activitats. Hi ha molts discos que ens agradaria editar, moltíssims. I m'encantaria trobar la manera de poder-ho fer i que tothom hi estigui còmode, i convertir-nos en una mena de plataforma...

A part del festival, quines altres accions teniu pensades per celebrar els 10 anys?

A.S: La idea és fer un disc on cada grup d'Indians versioni un altre grup de l'associació, i gravar-ho tot en un mateix estudi. A més d'això i el festival, també anem fent diverses festetes, que en realitat són els concerts que muntem amb diversos grups nostres [RIU]... I volem que siguin arreu de Catalunya, no només a Barcelona: si el català és el nostre vertebrador, no té sentit que ens limitem a Barcelona. Això és un tema en què també hi hem posat esforç en els darrers anys.

G.S: Sí, **La Ludwig** ha tocat molt a Girona, per exemple.

A.S: És, clar... És que són d'allà! [RIU]. A part d'això, també volem fer una festa a finals d'any, com a presentació del disc: una cosa tronada. I també farem samarretes!